

Ježíšův rozhovor s učedníky jako ukázka Božího rozhovoru s námi.

Způsob, kterým s námi Bůh komunikuje je schován v evangeliích a my jsme ho tak nějak přejali jako způsob biblické řeči. Stal se nám způsobem vyprávění o Ježíšových skutečích, nasloucháme jeho rozhovorům s učedníky a s tehdejšími světem a už si ani neuvědomujeme, že za všemi těmi způsoby promluv a Ježíšovým jednáním se vlastně skrývá jeho samotná podstata. To, jaký je a kým je.

Už jsme se naučili, že bohatství starozákonních příběhů se skrývá právě v jejich výpravnosti. V jejich propracovaném narativu, v charakterech lidí. Poslechneme si nejen vyprávění, ale hledáme, co je za tou či onou postavou. Proč má právě takové nebo onaké jméno, proč se chová právě tak jak se chová... vytrpěli jsme si své posluchačské ucho tak, že příběhy rádi posloucháme a myslím, že už i prožíváme.

Učíme děti skrze příběhy tomu, jak Bůh jedná. Jaký je. Jak se chová.

A i ten dnešní text, když se do něj zaposloucháme, je bohatý nejen svým věcným sdělením, ale také tím, že odhaluje, jak Ježíš jedná, jaký je.

Opravdu, ... ten text, jak vám ho chci představit dneska, skrývá jeden malý „velký“ objev.

Ježíš tráví svůj čas se svými učedníky. Společně kráčí krajinou. Vydává se s nimi do končin Caesareje Filipovy, tedy jde až za hranice běžného území, kde jsou doma. Ježíš jde tam, kam je potřeba jít, doprovází své učedníky a oni jdou za ním. Doprovázení a následování se vzájemně nevylučují. Je to činnost společná a vzájemně se doplňující. Ježíš nás doprovází, když my jej následujeme. Cítíme z toho oboustrannou dobrovolnost. Jde s námi, protože chce, a my jdeme za ním, protože chceme. Jsme vedeni, nikoli vláčeni nebo nuceni.

To je jedna věc. Další - podívejme se na způsob řeči. Jaký styl tu převažuje? Otázky...

Ježíš se svých učedníků ptá, diskutuje, zajímá se. Ví přesně, jaké otázky má komu položit.

A to je velmi cenná věc. Proč? Protože otázky jsou svobodné svým posluchačům.

Ptát se, znamená nenásilně komunikovat, otázky druhého neumlčují, ale otevírají prostor k rozhovoru.

Není to žádná nová věc, ale je potřeba ji občas připomenout. Ježíšovy otázky jsou způsob jeho výchovy.

Je to Jeho styl jak brát druhého vážně a jak ho vést ke správným úvahám. Dělal to tehdy, když kráčil po naší Zemi a dělá to tak i dneska, i když už s námi fyzicky přímo nekráčí. Doprovází nás, vodí nás do různých „světů“, uvádí nás do různých situací, seznamuje nás s všelijakými lidmi a klade nám při tom otázky.

Otázka, kterou Ježíš pokládá učedníkům, zazněla o samotě. Byli spolu na odlehlém místě, mimo domov. Zazněla ještě před tím než učedníci poprvé uslyšeli o Ježíšově utrpení, které mělo přijít. Otázka do ticha.

Byla to důvěrná chvíle. „Za koho mě lidé pokládají?“

Co myslíte, moji blízcí, za koho mě lidé mají. Otázka pro nás, křesťané, shromáždění v kostele, při bohoslužbě, v tichosti a spolu, za koho našeho Pána dneska lidé mají? ...

Otázka nebaží po definicích, po pojmenováních lidských přístupů k náboženství. Nečeká dělení na ateisty, pohrdače, posměvače, zesměšňovače, hledače, popírače... a podobné. Otázka směřuje na „lidi“.

Totíž, zabývejte se jimi. Těmi, kteří chodí denně okolo vás. Zajímejte se o to, co si myslí o Ježíši. Ptejte se, chtějte to vědět. Nebuďte lhostejní. Klad'te jim otázky.

To je Ježíšův apel. Neuzavírat se do sebe, nechodit jen s těmi „svými“, ale ptát se. Otázkami otvírat rozhovory, tak jak to dělá Ježíš. Jen skrze otázky může přijít nějaká odpověď.

Kdo se na nic neptá, nic se nedozví. Tam, kde jsou otázky, tam je dialog, tam vzniká společenství. A tam je taky svoboda. Víme, že kde je znemožněno se ptát, tam vzniká diktát moci. Tam vládne dusno a nevládnost.

Víme, že nestačí podstrkovat naučené odpovědi, kterým nikdo nerozumí. Nestačí provolávat aklamace a hesla. Naučená slova nikoho o ničem nepřesvědčí. Lidé potřebují pochopit věci víry, a tak se musí ptát. Pokud se neptají, pokud se jich nikdo na nic neptá a jen jim neustále něco hlásá, zacpou si uši, uzavřou se do sebe, prchají pryč.

Představte si, že by Ježíš chodil po Palestině s učedníky za zády a jen stále něco vykřikoval a hlásal, dával přesné návody a na nic se neptal. Pravděpodobně by žádné evangelium nevzniklo.

Tohle není Boží přístup. Ano, Hospodin ohlašuje, oznamuje, ale také volá k obrácení, k návratu. „*Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko!*“ (Iz 55,6).

Pán Bůh je tu pro dialog. Pán Bůh je tu pro vztah.

Záleží mu na tom, co si o něm myslíme, za co ho považujeme.

„Za koho mne pokládáte vy?“ To je druhá Ježíšova otázka.

Když jste se ohlédlí za těmi, kteří žijí s vámi, když jste se zeptali jich, jak to vnímají, ptejte se také sami sebe a ptejte se stále dokola, co pro vás znamenají otázky víry. Kým je pro vás Ježíš. Nespokojte se s naučenou definicí z katechismu, kterou už jste i tak nejspíš zapomněli, ale hledejte vlastní odpověď na Ježíšovu otázku.

„Co pro tebe znamenám?“ – to je otázka, kterou si kladou zamilovaní. A odpověď je pro toho druhého velmi důležitá. A pravdivá, uvěřitelná, je jen tehdy, vychází-li ze srdce. Nikoli z naučených slov, ale ze srdce.

Z upřímného vyznání.

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný (J 3,16).

To je Boží vyznání nám. Bůh miluje svět, miluje člověka, udělal pro něj všechno, dal za něj svého Syna, aby měl člověk věčný život.

To je Boží láska: ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás. (1J 4,10)

V Ježíši Kristu se nám on vyznal. Svoji záchranou nám ukázal, za koho nás považuje on.

Proč to dělá? - „*protože jsi v mých očích tak drahý a vzácný, protože jsem si tě zamiloval.*“ (Iz 43,4).

Tato odpověď zazněla v našem prvním čtení.

Protože nás má Pán Bůh rád.

Možná nám na začátku „křesťanské“ cesty stačí přijmout víru v někoho, koho nám Hospodin posílá a dává. Důvěřovat a milovat a následovat.

Ovšem, dřív nebo později, nás Ježíš zavede na tiché místo a zeptá se nás: „Co pro tebe znamenám, kdo jsem?“

A až to naše vyznání, kým pro nás je, to nás učiní skutečnými následovníky Krista. Tehdy pochopíme, komu jsme uvěřili. A tehdy také pochopíme, že to naše vyznání, naše slova o tom, kým pro nás Ježíš je, jsou darem od Hospodina. Nezejevilo nám to tělo ani krev, ale sám Otec v nebesích. On si nás zamiloval, abychom mohli i my milovat a věřit v něj.

Kdo je ten, komu tak věřím? Máme tu svoji odpověď? ...

„Blaze tobě, kdo ji máš, protože ti to nezejevilo tělo a krev, ale sám Otec v nebesích.“

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že nám kladeš otázky.

Děkujeme, že se i my můžeme ptát a čekat na Tvé odpovědi.

Děkujeme, že můžeme hledat a tápat, že se můžeme ptát na všechno, co nás napadne.

Děkujeme Ti za svobodu, že žádná otázka, žádné pochybování nebude bez odezvy.

Vyznáváme zároveň, že někdy bývá těžké se ptát.

Bývá těžké přiblížit se lidem kolem nás a mluvit s nimi o Tobě. Dávat jim otázky, neodsuzovat, neodbýt.

Vyznáváme, že nemáme dost sil usilovat o dobré věci. Bojovat za svobodu, chránit slabšího.

Prosíme, smiluj se nad námi a dej nám své odpuštění.

Děkujeme, že smíme slyšet tvé vyznání nám, tvá slova o odpuštění, když říkáš:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný (J 3,16).

Amen